

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4530/2022
20.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миона Михаиловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране ВП ..., коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 21/22 од 15.04.2022. године, у седници одржаној 20.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 21/22 од 15.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 21/22 од 15.04.2022. године, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 307/19 од 17.05.2021. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због мање исплаћеног дела плате по основу прековременог рада, у периоду од 01.01.2013. године до 12.07.2015. године, исплати за 637 сати прековременог рада укупан износ од 167.510,25 динара, са законском затезном каматом од 07.12.2016. године до исплате (став 1. изреке). Преиначно је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 307/19 од 17.05.2021. године, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 146.990,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став 2. изреке). Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу до 18.000,00 динара (став 3. изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став 4. изреке).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је потпуно и правилно применио одбреде процесног закона, што је било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је професионални припадник Војске Републике Србије. У утуженом периоду од 01.01.2013. године до 12.07.2015. године остварио је 237 сати прековременог рада које није искористио као слободне дане. Решењем ВП ... УП1 бр. 68-3 од 19.07.2016. године, одбијен је захтев тужиоца за остваривање права на коришћење одсуства по основу прековременог рада, са образложењем да је протекао рок од 6 месеци, прописан чланом 34. Правилника о платама професионалних припадника Војске Републике Србије. Жалба тужиоца изјављена против решења од 19.07.2016. године одбијена је решењем ВП ... Уп-2 бр. 1-2 од 12.11.2016. године. Другостепено решење садржи поуку да тужилац против истог може водити управни спор. Тужилац је суду поднео тужбу 08.12.2016. године ради накнаде штете због неисплаћеног додатка за сате прековременог рада.

По оцени Врховног суда правилно је у другостепеној пресуди примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуде и одбијен тужбени захтев.

Према члану 85. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ бр. 116/7..10/15), за часове ноћног рада, рада у дане празника који су законом одређени као нерадни дани и рада дужег од пуног радног времена, осим рада дужег од пуног радног времена из члана 83. овог закона, професионалном војном лицу увећава се плата.

Према члану 34. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Републике Србије („Службени војни лист“ број 28/11), прописано је да професионалном припаднику Војске Србије за сваки сат који по налогу надлежног старешине ради дуже од пуног радног времена (прековремени рад), припада сат и по слободно (став 1.). Прековремени рад се тромесечно прерачунава у слободне сате које професионални припадник Војске Србије мора да искористи најкасније у року од 6 месеци од протекла тромесечја у којем је остварио (став 2). Изузетно, професионалном припаднику Војске Србије који не може да искористи слободне сате због тога што природа послова радног места чешће захтева тако обиман прековремени рад, може да се исплати додаток за сваки сат прековременог рада, који износи 26% вредности радног сата плате, уз претходно прибављену сагласност помоћника Министра одбране за људске ресурсе (став 3.).

По оцени Врховног суда, тужилац не ужива судску заштиту траженом исплатом додатка на плату за прековремени рад, у ситуацији у којој му правноснажном и коначном одлуком надлежног старешине право на слободне дане није признато због истека рока од 6 месеци од протекла тромесечја у коме је остварио право на прековремени рад, сагласно члану 34. став 2. Правилника о платама и другим

новчаним примањима професионалних припадника Војске Републике Србије. Такође, није наступио изузетак регулисан у ставу 3. члана 34. наведеног Правилника јер за исплату додатка на плату за прековремени рад тужиоцу, није претходно прибављена сагласност министра одбране односно помоћника министра одбране за људске ресурсе. Управо је због специфичности службе у Војсци Републике Србије, законодавац дао надлежном старешини и министру одбране односно помоћнику министра за људске ресурсе широка овлашћења у регулисању радно-правног статуса припадника Војске Републике Србије у шта спада и право на слободне дане по основу прековременог рада односно исплату додатка на плату за остварене сате прековременог рада. Законитост одлука надлежних старешина, о појединачним правима припадника Војске може бити предмет управне контроле и судске контроле у управном спору. Тужилац није водио управни спор против решења о одбијању његовог захтева за признавање права на слободне дане, чиме је решење постало правноснажно и наступила правна претпоставка да је исто законито, па у тој ситуацији тужена не одговара за штету коју тужилац евентуално трпи. Повреда права запосленог постоји кад послодавац донесе одлуку или предузме радњу која није у складу са законом или интерним актом послодавца. У конкретном случају нема такве радње јер одлука о одбијању предлога за признавање права тужиоцу на слободне дане постала је законита, па су неосновани наводи тужиоачеве ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**